

ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΖΟΖΕ ΖΟΡΙΑΛΛΑ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΔΟΝΝΑ ΙΝΕΣ

(Ένα δραματικό επεισόδιο από τη ζωή του Δόν Ζουάν)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Η ΔΟΝΝΑ ΙΝΕΣ, ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, η ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ, παρσάμνη της, η ΗΓΟΥΜΕΝΗ.

(Η σκηνή σ' ένα μοναστήρι, στο κελλί της Δόννα Ινέζ).

ΣΚΗΝΗ I

Η Δόννα Ινέζ κι η ηγουμένη.

ΗΓΟΥΜΕΝΗ.—Με καταλάβετε τώρα, κόρη μου ; ΔΟΝΝΑ ΙΝΕΣ.—Μάλιστα, κυρία...

ΗΓΟΥΜΕΝΗ.—Αυτά είναι ακριβώς τα λόγια του πατέρα σας. Έβαστε άμορφη σαν ένα ανοιξιάτικο λουλούδι. Θα περάσετε εδώ στο μοναστήρι όλη την άγνη ζωή σας. Τι εύτυχημένη που είσαστε, Δόννα Ινέζ... Κανένα από τους γυνόνους της ζωής σας δεν θα μορφοποιήσει πια να σας πειράξει... Κόρη μου, δεν ξέρετε ακόμη τη ζωή και γι' αυτό σας εύχουμαι από τη βάθος της καρδιάς μου να μείνετε πάντα έτσι, όπως είσαστε άγνη κι εύτυχημένη... Θα ζήσετε αμέριμνη σαν τα λείβα περιστερία που παίζουν στον κήπο και θα μείνετε άγνη σαν τα άμορφα κρίνα που μιά μεθοδία με το άρωμά τους... Μά γιατί δεν μου μιλάτε ;... Τι λογισμοί σας βασανίζουν ; Α! Καταλαβαίνω... Λιγώς άλλο θέλετε τη συντροφιά της παρσάμνης σας. Μά μη σας νοιάζει. Θα έρθει γρήγορα... Εγώ τώρα πηγαίνω να κοιμηθώ, γιατί είναι άργα... Κάνετε κι' εσείς το ίδιο, κόρη μου !... 'Ο ύπνος είναι γλυκιά στο μοναστήρι... Καληνύχτα, κόρη μου... (Φεύγει).

Δ. ΙΝΕΣ.—Καληνύχτα, κυρία ηγουμένη...

ΣΚΗΝΗ II

Δόννα Ινέζ.

Δ. ΙΝΕΣ, (μόνη).—Τι έχω, Θεέ μου !... Γιατί είμαι ταραγμένη ; Νοιώθω την καρδιά μου να είναι θαρραλιά και να πονάει... Άλλη φορά μ' άρσε να έκοζου τα λόγια της ηγουμένης. Ποθούσα να ζήσω μιά ησυχία σαν το μοναστήρι... Μά δεν ξέρω γιατί με γόδαζε άποψε ή φωνή της ηγουμένης... Θεέ μου !... Πού να είναι, άραγε, η Μπριγκίτα ; Αν ήταν αυτή εδώ πέρα θα με παρηγορούσε με τις συμβουλές της !... Μά να !... Άκούω θήματα... Είναι τα δικά της...

ΣΚΗΝΗ III

Η Δόννα Ινέζ κι η Μπριγκίτα.

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Καλήπερα, Δόννα Ινέζ. Δ. ΙΝΕΣ.—Γιατί άργησατε τόσο πολύ ; ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ήμουν στον κήπο... Ποιός ήταν πριν εδώ ; Δ. ΙΝΕΣ.—Η ηγουμένη. ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Τι φλώση γρηιά !... Μά πέρτε μου, διαβάσατε το βιβλίο που σας έδωσα ; Αχ ! Δόννα Ινέζ, αν ξέρατε πόσο ύποφέρει έκείνος ο δυστυχισμένος που σας το έστειλε... Δ. ΙΝΕΣ.—Ποιός είναι ; ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—'Ο Δόν Ζουάν ! Δ. ΙΝΕΣ.—Θεέ μου ! Ας με προστατεύσει το καλό μου άστρο !... Λέτε λοιπόν αλήθεια, Μπριγκίτα ; 'Ο Δόν Ζουάν Τενόριο μου στέλνει το βιβλίο ; 'Ο Δόν Ζουάν ;... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μάλιστα, αυτός, ο Δόν Ζουάν !... Δ. ΙΝΕΣ.—Μά τότε δεν πρέπει να το πάρω... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Και γιατί ; Γιατί θέλετε να σκο- ΔΟΝΝΑ ΙΝΝΕΣ.—Τι έχω, Θεέ μου ! Γιατί είμαι ταραγμένη ;...

ότι τον αγαπάτε... Έτσι είναι ο έρωας !... Δ. ΙΝΕΣ.—'Ο έρωας ; ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ναι, ο έρωας ! Δ. ΙΝΕΣ.—Αχ ! Όχι ! Όχι !... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ακούστε τί σας λέω... Μά έλάτε... Ας διαβάσουμε τώρα αυτό το γράμμα, Ακόμη δεν το άνοιξατε ; Δ. ΙΝΕΣ, (άνοίγει το γράμμα και διαβάει) : « Δόννα Ινέζ, δέσποινά των συλλογισμών μου ». Πώς άρχίζει, Θεέ μου ! Τι φλογερός που είναι !... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μά για διαβάτε λοιπόν ; Δ. ΙΝΕΣ, (διαβάει).—Φώς που θαμνώνει όλα τα μάτια, περσιότερα που της στερήσανε τη λευτεριά της, αν τα άμορφα μάτια σας ρίξουνε μιά ματιά στο γράμμα που σας στέλνω, σας ίκετεύω να το διαβάσετε ως το τέλος... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—'Ο δυστυχισμένος ! Είναι άπαρηγόρητος !... 'Ο έρωας έχει οζώσει βαθιά μέσα στην καρδιά του. Έξασκολούθητε... Δ. ΙΝΕΣ.—Δεν άντέχω... Μου σφίγγεται ή καρδιά... (Διαβάει) : « Ινέζ, γλυκειά γυναικά των όνειρών μου, λουλούδι της ζωής μου, μαργαριτάρι δίχως κοχύλι χαμένο ανάμεσα στα φύλλα της θάλασσας, άηδόνι φυλακισμένο σ' ένα κλειστό κήπο, μάθε, άγάπη μου, πώς σου χαρίζω για πάντα την καρδιά μου ! » Πώς τρέμω, Θεέ μου, πώς τρέμω !... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ, (μόνη της).—Έπεσε στα δίχτυα του... Μου φαίνεται ότι όλα θα τελειώσουν μιά χαρά... (Στην Ινέζ). Για σκαπάτε... Ακούστε... Δ. ΙΝΕΣ.—Τί είναι ; Μά φοβίζεις !... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ακούσατε τις καμπάνες ;... Δ. ΙΝΕΣ.—Ναι, τις άκούσα... Σημαίνουν το « Αδελ Μαρία ». ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μη μιλάτε λοιπόν γι' αυτόν... Δ. ΙΝΕΣ.—Γιά ποόν, Θεέ μου ; ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Γι' αυτόν που άγαπάτε τόσο πολύ ! Μπορεί να παρουσιασθή άξαφνα μπροστά σας... Δ. ΙΝΕΣ.—Με τρομάζει ! Πώς ιστορεί νά'ρθη εδώ πέρα αυτός ο άνδρακος ; ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μπορεί ! Πού ξέρετε ;... Μπορεί ο ίδιος ο αντίλαλος του όναμάτος του να πάη να τον φωνάξη άπου κι' αν βρίσκειται... Δ. ΙΝΕΣ.—Θεέ μου ! Αλήθεια, Μπριγκίτα ; Είναι σαν φάντασμα, λοιπόν ; ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ανοησίες ! Ας πούμε ότι έχει ένα κλειδί... Δ. ΙΝΕΣ.—Παρθένα Μαρία ! ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Σκαπάτε !... Μου φαίνεται ότι άκούω θήματα... Τ' άκούτε ; Δ. ΙΝΕΣ.—Όχι, δεν άκούω τίποτα... (Σημαίνουν πάλι ή καμπάνες). ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Χτυπούν ή καμπάνες... Κάποιος ανεβαίνει... Κάποιος έρχεται... Νάτος !... Δ. ΙΝΕΣ.—Ποιός ; ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—'Ο Δόν Ζουάν !

ΣΚΗΝΗ IV

'Ο Δόν Ζουάν, η Δόννα Ινέζ και η Μπριγκίτα. Δ. ΙΝΕΣ, (κιντάζει θαυμασμένη το Δόν Ζουάν που στέκεται στο κατώφλι του κελλιού της).—Θεέ μου ! Τι βλέπω ;... Μήπως δνειροέομαι ;... ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.—Ινέζ, γυναίκα της καρδιάς μου !...

Δ. ΙΝΕΣ.—Μά είναι αλήθεια αυτό που βλέπω ή μήπως τώρα με ξεγελά ή φαντασία μου ; 'Ο Δόν Ζουάν έδω ; Θεέ μου !... Πώς ν' άνθ'έξω σ' αυτή την εύτυχία !... Κρατήστε με... Δεν ήρω πια δυνάμεις... Δεν άντέχω !... (Διποθυμεί. 'Ο Δόν Ζουάν την άρπάζει στην άγκαλιά του. Το γράμμα του ξεφυέγει από τα χέρια της Ινέζ και πέφτει κάτω). ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Τήν τρομάζει, καθώς μπήκατε ξαφνικά... ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.—Καλύτερα έτσι... Έμπρός, άς μη χάνουμε καιρό ! Πρέπει να φύγουμε γρήγορα από το μοναστήρι... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ω ! Θα την πάρετε μαζί σας ;... Δεν φοβάστε, έτσι ολιόμοραχος ;... ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.—Ανόητη !... Έχω τους άνδρακούς μου... Με περιμένουνε στο δρόμο. Έλα κι' εσύ, Μπριγκίτα... ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ, (τόν κιντάζει με θαυμασμό).—Θεέ μου ! Τι άνδρακος ! Είναι όμορφότερος κι' από τόν... διάβολο ! (Φεύγουν).

Άδελία

ZOZE ZORIALLA